

NGÀY CỦA MẸ

 ...đền tạm, là lời cầu nguyện của tôi. Tôi chắc chắn vui mừng sáng nay, thấy sự ưa thích thuộc linh của đền tạm này, và cách mà, dấu hiệu ngoài kia, họ đang chuẩn bị bây giờ để xây dựng một nhà thờ mới. Tôi nghĩ nó là cần thiết. Và thấy sau đó... nếu Chúa Jêsus đến chậm, sau khi chúng ta chết, chúng ta sẽ có... con cái của chúng ta sẽ phải có nơi để đi nhà thờ. Và chúng ta muốn “sốt sắng tranh chiến cho Đức tin mà đã từng được truyền cho các thánh đồ.” Hãy nghĩ đó là một điều tốt.

2 Và khi tôi vừa mới đến, một vài phút trước, để thêm vào nhiều lời chứng đã được đưa ra liên quan đến việc chữa lành, trong vài buổi nhóm gần đây nhất, tại đền tạm ở đây. Họ cứ liên tục đổ xô đến để được cầu nguyện chữa lành, những sự chữa lành thật kỳ diệu vĩ đại.

3 Vợ tôi bây giờ vẫn còn ở ngoài, còn con cái phải ngồi ở cánh—cánh cửa; và có một chị, đang ngồi ở đây bây giờ, thật quá cảm động đến nỗi chị khóc lên, về một phép lạ vĩ đại đã xảy ra trên đứa cháu nhỏ của chị, ở dưới đó, tôi cho là, ở Chattanooga. Bà Nash, ở đây, đứa cháu nhỏ của bà đã phải chịu đựng một nỗi đau, và buổi nhóm vừa rồi ở đây, Chúa Jêsus, tôi nghĩ là, đã gọi nó ra, và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, rằng, sự đau đớn đã hết. Và cậu ấy sẽ được khỏe mạnh.” Và cậu bé hoàn toàn bình thường và khỏe, khỏe như cậu ấy có thể vậy.

Và điều đó—điều đó đang làm cảm động, để anh chị em nghe những lời làm chứng kia.

4 Và rồi một người trẻ tuổi, cũng có mặt ở đây, đã xin cầu nguyện cho Bà Stotts, mà vừa trải qua ca mổ. Và sự quan tâm của họ; đấy, nếu không ai muốn chúng ta cầu nguyện cho họ, tại sao họ...điều đó cho thấy, chừng nào anh em đang cố gắng, nhiều người muốn anh em cầu nguyện cho họ, thế thì họ, cần có một sự quan tâm, anh em thấy đó. Đôi khi điều đó trở nên quá kinh khủng, cho đến nỗi...không kinh khủng, nhưng quá nhiều, đến nỗi anh em phải kiệt sức thật sự và biến mất ở đâu đó và trốn

thoát, và ở ẩn một chút, để sống. Nhưng, tôi—tôi rất vui vì họ làm được điều đó. Đừng bao giờ nghĩ rằng tôi không thích nhìn thấy họ, bởi vì nếu họ...nếu không có ai muốn tôi cầu nguyện cho họ, thì chức vụ của tôi sẽ ở đâu? Hiểu không? Hiểu không?

5 Nhưng đôi khi anh em nói, “Anh Branham, tôi không hiểu khi mọi người gọi như thế, còn—còn anh sẽ lần trốn ở đâu đó.” Tôi phải làm điều đó để sống, để cầu nguyện cho dân sự. Anh em chỉ không...Không phải—không phải chỉ một nơi, ở đây. Trên khắp thế giới. Anh em hiểu không? Và—và điều đó thật nặng nề. Và tôi chắc chắn anh em hiểu điều đó.

6 Ồ, thật tốt được làm một Cơ-đốc nhân biết bao! Tôi thật không biết sẽ làm gì nếu điều đó không phải là vì Đấng Christ, và vì vậy...và để có sự hiệp tác với những Cơ-đốc nhân, mà, một dân sự của Đức tin quý báu như thế, những người tin vào Đức Chúa Trời và đang tin cậy Ngài; và tin rằng ngày vinh hiển nào đó chúng ta sẽ chấm dứt tất cả trận chiến này, và có sự chiến thắng, và được cứu chuộc đứng trong sự giống như Ngài, phía trên kia.

7 Và rồi tôi muốn có một thông báo ngắn, rằng, trong việc của đền tạm sắp đến, và vân vân, tôi...chúng ta đang làm một sự mới lại cơ sở của chúng ta, đặc biệt phần của tôi cho những chiến dịch. Qua suốt mọi buổi nhóm, từ khi tôi bắt đầu trong việc này, về mặt truyền bá phúc âm, cách đây nhiều năm, thay vì hình thành một cơ sở, để có nhóm người khác, tôi chỉ dùng một nhóm mà tôi quen biết; và từ...và làm một cơ sở, mà tất cả những buổi nhóm của tôi sẽ được thực hiện dưới danh nghĩa của Đền tạm Branham. Và nó sẽ được sử dụng tại Ngân hàng Liên Bang Quốc gia ở New Albany, ở đó như nguồn tài chính có thể được trả—được trả qua đó, để nó sẽ không bị đánh thuế. Nếu tôi không làm thế, tất cả tiền bạc được lấy sẽ đánh thuế vào tôi, nếu tôi không dùng Đền tạm Branham làm cơ sở.

8 Nhiều anh em đã nghe tôi tuyên bố điều đó, lần này đến lần khác. Tôi phải làm điều đó, và để...để làm điều đó. Và rồi—rồi thì chúng ta thành lập một cơ sở mới lúc này. Và chúng ta muốn nhiều như tôi biết rằng tôi...Bao nhiêu người từng nghe tôi thông báo điều đó, rằng tất cả các khoản thanh toán đó, tôi chuyển qua

Đền tạm Branham? Cứ giơ tay lên, tất cả... Chắc chắn, tất cả anh chị em. Chỉ thế thôi.

9 Và vì vậy khi buổi hầu việc chấm dứt, nếu anh chị em muốn, tôi có lời tuyên bố ngắn ở đó, để anh chị em, nếu anh chị em muốn ký tên khi đi ra. Anh Roy Roberson sẽ lấy nó lại ở đó.

10 Bởi vì chúng ta sẽ thiết lập một cơ sở khác, cũng giống như vậy, chỉ...nhưng cơ sở khác, mà tất cả ngân quỹ của chúng ta cùng những việc khác, đều được xét đến trong những buổi nhóm, tránh khỏi bị đóng thuế, sẽ là...được đặt, như thường lệ, sẽ được giao cho Ngân Hàng Liên Bang Quốc Gia, để được hoạt động qua đền tạm, thay vì có một—một cơ—...cơ sở khác. Bởi vì, đây là một cơ sở rồi, trong danh nghĩa của Đền tạm Branham, anh chị em biết đấy. Và vì thế có một Branham ở đây và một Branham ở đó, và giống như thế này, và những cơ sở khác mà không hoạt động quá tốt.

11 Anh Roberson sẽ lo việc đó, anh sẽ làm như vậy, khi chúng ta đi ra. Chúng ta sẽ rất cảm kích điều đó.

12 Vậy thì, sáng nay, trước khi chúng ta đi vào buổi hầu việc, tôi muốn nói, ý Chúa, rằng tôi sẽ cố gắng quay lại tối nay. Tôi không thích lấy cả hai buổi nhóm của Anh Neville, nhưng anh ấy rất rộng lượng đã mời tôi giảng lại tối nay. Và nếu Chúa muốn, tôi muốn nói về một đề tài phúc âm đặc biệt chủ đề về, tựa đề này: *Người Đây Là Ai? Hiểu không? Người Đây Là Ai?*

13 Và vì thế sáng nay, tôi muốn...Tôi đang nghĩ về—về việc nói về chủ đề Ngày Mẹ. Và tôi biết rằng buổi chiều và buổi sáng hôm nay đã được lấp đầy bởi các chương trình Ngày Mẹ. Vì vậy, tôi nghĩ rằng tôi sẽ hầu như kết hợp điều gì đó, bởi vì chúng tôi muốn cầu nguyện cho người đau ngay lập tức sau khi buổi nhóm này kết thúc, và như thường lệ.

14 Chúng ta tin rằng Đức Chúa Trời là một đấng chữa lành, và Ngài chữa lành những người bệnh tật và đau khổ. Và tôi biết Ngài làm điều đó. Và nó vượt ra ngoài bất kỳ—bất kỳ nghi ngờ nào, mà, bởi vì có quá nhiều lời chứng chồng chất, mà chúng ta biết điều đó.

15 Ngày hôm qua tôi nhìn vào cái bao của Anh Gene và Leo đã vừa cất giữ, về những lời làm chứng mà họ lấy được. Và nó là cái túi vĩ đại đầy những sự chữa lành kỳ diệu, nổi bật mà Chúa đã làm cho dân sự.

16 Và tôi nghĩ, nếu đúng như vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta tính đến tất cả điều đã xảy ra? Tôi đoán, chỉ ở, Puerto Rico và Jamaica, sẽ có mười ngàn, hoặc nhiều hơn, những lời làm chứng nổi bật, về sự chữa lành của Chúa, mà Ngài đã làm.

Bây giờ trước khi chúng ta mở Sách, chúng ta hãy nói chuyện với Tác Giả.

17 Lạy Chúa, chúng con biết ơn Ngài, vì chính điều đó, khi chúng con cúi đầu, chúng con chỉ lặp bập những lời để nói; vì con không tin rằng điều đó nằm trong môi miệng con người để bày tỏ hết những cảm xúc của tấm lòng của một người nam hay nữ, trai hay gái, đã từng tiếp xúc với Ngài. Để diễn tả sự kính yêu của chúng con, về chúng con yêu kính Ngài như thế nào, và Ngài có ý nghĩa gì với chúng con. Nó phân rẽ chúng con khỏi tội lỗi, và phân rẽ chúng con khỏi thế gian. Và nó ban cho chúng con điều gì đó Đòi đòi và phước hạnh. Còn chúng con không tìm được lời thích đáng để diễn tả.

18 Như có lần một người cao quý, đã nói cách đây vài tuần, rằng ông ấy có thể nói trôi chảy khoảng chín ngôn ngữ khác nhau, giữ chức vụ cố vấn cho Tổng thống đáng yêu của chúng con, Dwight Eisenhower. Và mặc dù có thể nói chín ngôn ngữ, một cách lưu loát; ông nói, khi ông nhận được Đức Thánh Linh, ông đã cố gắng với chín ngôn ngữ đó, và không thể tìm ra những từ nào mà ông có thể, không có gì ông ấy có thể diễn đạt, và vì vậy Ngài đã cho ông một ngôn ngữ mới để diễn đạt và để cảm ơn Ngài. Và chúng con cũng cảm thấy cách đó, Chúa ôi; rằng, khi cuộc đời chấm dứt, có lẽ chúng con sẽ nói chuyện với nhau bằng một thứ tiếng khác, để chúng con có thể diễn đạt những gì chúng con nghĩ về Ngài.

19 Bây giờ chúng con cầu xin Ngài, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ ban phước cho đền tạm tại đây, mục sư của nó, các ủy viên trị sự, các chấp sự của nó, cùng những người cộng tác, những người đến đây thăm viếng, đi vào và ra các cửa. Cầu xin nó luôn luôn được tìm thấy như một nơi trú ẩn nghỉ ngơi, được dâng hiến,

nơi người mệt mỏi có thể vào các cửa và tìm thấy sự an nghỉ và bình an cho linh hồn của họ. Và là nơi cho người đau có thể đi vào cái cửa, và đi ra khỏe mạnh, bởi sự Hiện diện hằng sống của Đức Chúa Trời Toàn Năng Đấng ở với chúng con dưới mái nhà này.

²⁰ Chúng con cầu xin, Chúa ôi, rằng trong chương trình sắp đến này về...điều đó đang được hình thành lúc này, rằng Ngài sẽ gặp gỡ ban lãnh đạo và gặp hết thầy. Và nếu điều đó đẹp lòng Ngài thì ở đó sẽ có một buổi lễ tưởng nhớ liên tục về lời cầu nguyện mà đã được cầu nguyện trong cái đầm lầy cũ này, và khoảng đất nhỏ đầy cỏ dại, ngày trước; mà giờ đây trở nên một ngọn hải đăng, nơi trú ẩn cho người mệt mỏi, bởi vì sự đáp lời về sự cầu nguyện đó.

²¹ Bây giờ xin tha thứ cho chúng con về bất kỳ điều gì chúng con đã làm, hoặc đã nói, hay suy tưởng, trái với ý chỉ lớn lao của Ngài; và xin nhớ, Chúa ôi, điều đó không đến từ tấm lòng của chúng con. Chúng con chỉ có thể diễn tả điều đó bằng hành động hay bằng môi miệng của chúng con. Nhưng, một cách nhanh chóng, Ngài đã nghe chúng con. Khi chúng con thấy chúng con sai trật, chúng con sẵn sàng xưng nhận điều đó. Và chúng con không muốn giữ trong lòng chúng con, sự gian ác, thế thì chúng con biết rằng Đức Chúa Trời sẽ không nhậm lời cầu nguyện của chúng con; nhưng thường xuyên xưng nhận lỗi của mình.

²² Và chúng con cầu xin, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ ban phước, sáng nay, qua khắp đất nước, vì người ta đang làm lễ tưởng nhớ Ngày của Mẹ này. Nhưng xin cho đây không chỉ là một—một ngày của mẹ; xin cho mọi ngày cũng như vậy.

²³ Đức Chúa Trời ôi, sáng nay xin nhậm lời, những người mẹ, những người nữ, đã đi đông dài cách xa Đức Chúa Trời, hầu cho họ sẽ tỉnh ngộ, sáng nay, và nhận biết rằng từ mẹ có ý nghĩa gì, “người đã sanh đẻ ra.” Nguyện họ nhận biết rằng con cái, từ sự kết hợp của mình với người chồng, là những viên ngọc quý nhỏ bé thiêng liêng mà Đức Chúa Trời đã đặt dưới sự chăm sóc của họ. Thế thì, Đức Chúa Trời sẽ bắt nàng chịu trách nhiệm về cách nuôi dạy những đứa con kia. Và như Kinh Thánh nói, rằng,

“Người phụ nữ tốt, và người mẹ, đó là những gì nàng là, mà con cái sẽ gọi nàng là người được phước.”

²⁴ Ôi Chúa, khi chúng con thấy ngày này, khi người ta đi rất xa khỏi lời Kinh Thánh, và hành động gần như thú vật! Chúng con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ ban cho chúng con một sự phục hưng điển hình thuở xưa mà sẽ gọi họ trở lại đúng chỗ họ nên có.

²⁵ Lạy Chúa, chúng con sẽ không, không chút nào, quên cảm ơn Ngài vì những người mẹ chân chính, vì chúng con biết rằng chúng con có cuộc sống hôm nay như vậy; là nhờ những người mẹ chân chính, chân thực. Đức Chúa Trời ôi, xin ban phước cho họ. Họ là những kho báu tuyệt vời đối với chúng con, và chúng con cầu xin Ngài tiếp tục ở cùng họ, Chúa ôi, và xin cho họ sống hạnh phúc và thấy bông trái của tử cung mình hầu việc Đức Chúa Trời.

²⁶ Và chúng con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, những người cài hoa hồng trắng, hay bông hoa trắng sáng nay, để biểu thị rằng mẹ của họ đã qua đời, đã rời bỏ lĩnh vực hoạt động này ngày hôm nay; nguyện, Chúa là Đức Chúa Trời, cho họ được an nghỉ khỏi sự khó nhọc mình theo sau. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

²⁷ Bây giờ xin lấy Lời Ngài, Chúa ôi, và phán với dân sự, và ban cho họ sự yên ủi, vì đó là lý do chúng con nhóm họp nhau ở đây; để cảm nhận sự Hiện diện của Ngài, nghe Lời Ngài, và được ban phước; và rời khỏi đây được trở nên những người đàn ông và đàn bà, những chàng trai và những cô gái, tốt hơn khi chúng con bước vào đây. Chúng con cầu xin điều này như Danh Đức Chúa Jêsus, Con của Đức Chúa Trời. A-men.

²⁸ Tôi thích đọc Lời phước hạnh của Ngài. Vì vậy bây giờ chúng ta sẽ lật ra, sáng nay, trong Sách Cô-rinh-tô thứ Nhất, và đọc một phần của chương 15, bắt đầu bằng câu thứ nhất.

Hơn nữa, hỡi anh em, tôi nhắc lại cho anh em tin lành mà tôi đã rao giảng cho anh em, mà anh em đã nhận lấy, và anh em cùng đứng vững vàng trong đạo ấy;

Nhờ đạo ấy anh em được cứu rỗi, miễn là anh em giữ lấy y như mà tôi đã giảng cho anh em, bằng không thì đầu anh em có tin cũng vô ích.

Và trước hết tôi đã dạy dỗ anh em điều mà chính tôi cũng đã nhận lãnh, ấy là Đấng Christ chịu chết vì tội chúng ta theo như lời kinh thánh;

Và rằng Ngài đã bị chôn, và đến ngày thứ ba Ngài sống lại theo lời kinh thánh;

29 Anh em có thể nói, “Anh Branham, đó đúng hơn là một chủ đề bất thường dành cho sứ điệp Ngày của Mẹ.”Ồ, điều đó đúng. Nhưng, anh em biết đấy, Đức Chúa Trời khác thường, và Ngài làm những việc trong đường lối khác thường.

30 Và tôi nghĩ, những suy nghĩ, về người mẹ. Và tôi có một ý sáng nay, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, vẫn ở đây trên đất với chúng ta. Và tôi biết ơn vì người mẹ. Nhưng hiện nay chúng ta cũng có sự hầu việc chữa lành, và không biết tôi có trở lại tới nay không, nhưng tôi nghĩ có thể chúng ta có thể vẽ một khuôn mẫu khác nhau về một bức tranh.

31 Mẹ thật tuyệt vời. Anh chị em biết đấy, người đầu tiên đón nhận anh chị em, trong cuộc đời này, chính là mẹ của anh chị em. Không ai có thể chạm đến anh chị em, bởi vì anh chị em được thọ thai, và mẹ mang anh chị em trong lòng bà. Và bà là người đầu tiên biết bạn, và là người đầu tiên trong cuộc đời này, ôm—ôm bạn. Sau đó, khi bạn chào đời, mẹ là một trong những bàn tay đầu tiên chạm vào bạn và lau nước mắt cho bạn. Mẹ là người đầu tiên vỗ về và yêu thương bạn, và là người ôm ấp bạn, trong cuộc đời này, chính là mẹ của bạn. Bây giờ, tôi nghĩ rằng không có đủ vinh dự để chúng ta có thể dành cho một người mẹ.

32 Mẹ là đầu tiên với đứa con, và mẹ có trách nhiệm quan trọng về những gì đứa con sẽ ra sao, sẽ dựa trên cách mà người mẹ bắt đầu đứa trẻ đó trên con đường mà nó phải đi. Mẹ có trách nhiệm, từ Đức Chúa Trời, để đặt đứa con đó trên con đường đúng đắn. Và tôi nghĩ đó là lý do mà những bà mẹ có một sự quan tâm nhỏ bé đặc biệt.

33 Tôi biết một chàng trai ở thành phố này. Tôi nghĩ rằng mẹ anh ấy đang có mặt bây giờ. Anh ấy gần bằng tuổi tôi. Nhưng tôi không nói điều này để làm tổn thương người mẹ; bởi vì bà đã chịu quá nhiều đau đớn, như tất cả các bà mẹ. Nhưng chàng trai ấy uống rượu, và anh ta nghiện rượu. Và khi anh thật say, anh sẽ về nhà và nhảy vào giường với mẹ anh và vòng tay ôm bà. Và anh ấy có cháu nội. Nhưng có điều gì đó về chỉ là sự vỗ về của một người mẹ, mà dường như chiếm một—một chỗ khác biệt hơn bất kỳ điều gì khác có thể chạm đến được; đó là, trong đời này, theo quan điểm con người.

34 Anh em biết đấy, một người như Môi-se, ông ấy...Nếu tôi có thể ghi nhận bất cứ điều gì cho tính cách của ông, thì đó là bởi vì ông đã có một người mẹ do Đức Chúa Trời ban đến. Anh em biết đó là điều mà Giô-kê-bết, bà đã cầu nguyện, và đã ước ao có đứa con này. Và khi ông được sanh ra, bà là người đã ôm ấp vỗ về ông, và làm một cái rương rồi đặt ông vào trong bụi lau sậy, trong khi tấm lòng tội nghiệp của bà tan vỡ. Đứa con nhỏ bé duy nhất của bà, và đó là khuôn—khuôn mặt nhỏ bé xinh nhất trên đời. Và một người mẹ yêu con đến nhường nào! Nhưng để thấy anh chàng đặc biệt nhỏ bé này.

35 Và rồi, trong lòng bà, bà biết rằng ông được sanh vì một mục đích, và rồi lúc đó bà mang và đặt ông vào trong chính hang cá sấu, ở ngoài sông. Bằng đức tin, bà đã làm điều đó, biết rằng Đức Chúa Trời có thể chăm sóc ông; và tóm lại tình yêu của một người mẹ, và hành động mang bản chất đức tin của bà. Vì đức tin không đặt chính mình trên bãi cát của những gì có thể thấy được; đức tin yên nghỉ uy nghi trên vàng đá không thể dời chuyển được của Lời Đời đời của Đức Chúa Trời. “Vì bởi đức tin,” Kinh Thánh nói, “bà đã làm điều này.”

36 Và đức tin có thể chiếm chỗ đứng của nó trên vàng đá, mà những cơn sóng đập vào làm vỡ nền móng ra, và nhìn thẳng vào bộ mặt của sự chết và biết rằng nó sẽ ở chỉ trong chốc lát, nhưng đức tin có thể nhìn xuyên qua biển cả để đến với Đấng mà đã phán, “Ta là sự sống lại và Sự Sống,” và thậm chí không nghe những cơn sóng dâng trào.

37 Đó là loại đức tin mà mẹ của Môi-se có. Bà dạy dỗ ông, nuôi dạy ông trong cung điện của Pha-ra-ôn, dạy dỗ ông rằng ông được sanh ra vì một mục đích, rằng Đức Giê-hô-va đã đáp lời cầu nguyện của bà. Và, bà...ông không thể có một giáo sư tốt hơn. Đó là điều đã giúp hun đúc nên tính cách của Môi-se.

38 Tôi tin rằng chính Abraham Lincoln đã từng tuyên bố như thế này...

39 Bây giờ, tôi không phải là đảng viên Dân chủ hay đảng Cộng hòa, tôi chỉ...Tôi là một Cơ-đốc nhân. Vì, tôi nghĩ rằng một bên không thể nói bất cứ điều gì chống lại bên kia; tất cả đều là thói nát. Nhưng, Abraham Lincoln, theo suy nghĩ của tôi, là một trong những...và là một trong những Tổng thống vĩ đại nhất mà nước Hoa Kỳ này từng có; bao gồm cả Washington, và vân vân.

40 Vì, Abraham Lincoln đã có một—một khởi đầu tồi tệ. Ông đã nghèo. Ông không có hậu thuẫn, như trình độ học vấn, hoặc—hoặc điều gì đó tuyệt vời, hay tiền bạc, hoặc điều gì có thể giúp ông, như Washington đã có. Washington là người tốt nghiệp đại học, và ông—ông đã biết; ông là người thông minh, một người vĩ đại, ngay từ đầu. Nhưng Lincoln được nuôi dưỡng trong căn nhà gỗ nhỏ bé, dưới khu đất rộng lớn của Kentucky, và không có sàn nhà trong căn nhà gỗ nhỏ đó, mà dựng lên như một đài tưởng niệm ở đây tại Louisville bây giờ. Nhưng, là một người vĩ đại, và ông phải học viết, trên mảnh đất mà ông cày cấy, để trồng bắp.

41 Nhưng tôi có thể chuyển điều này cho những người trẻ tuổi. Các bạn có biết Abraham chưa bao giờ có được một quyển sách của riêng mình trong đời ông, cho đến khi ông hơn hai mươi mốt tuổi, ngoài quyển Kinh Thánh và sách của Foxe về những người tử vì đạo không? Đấy, những gì bạn đọc nặn đức nên tính cách con người bạn. Không ngạc nhiên khi chúng ta có một đám người loạn thần kinh chức năng ngày nay; những tạp chí hoang tưởng tầm thường cũ kỹ, và thô tục và vô nghĩa, được đặt trên giá sách chúng ta. Ông chỉ có Kinh Thánh và sách về những người tử vì đạo của Foxe. Hãy xem những gì đã tạo nên ông!

42 Nhưng mặc dù đối diện với tất cả điều đó, ngày nọ ông tuyên bố một câu như thế này. Ông nói, “Nếu có có điều gì tốt được tìm

thấy trong tôi, đó là nhờ người mẹ tin kính của tôi,” mà đã nuôi dạy ông để hầu việc Chúa.

⁴³ Anh em thấy đó, một đứa con biết lắng nghe lời mẹ nó; sự đụng chạm nhỏ bé về người mẹ đó, mà đứa trẻ sẽ lắng nghe. Khi bị tổn thương, nó sẽ đến với mẹ để được an ủi trước khi nó đến với bố. Bởi vì, bà là người đầu tiên với nó, anh em biết đấy. Và có một ân tứ nào đó mà Đức Chúa Trời ban cho một người mẹ, theo cách đó; ý tôi là một người mẹ chân chính. Vậy thì, tôi tin rằng những người mẹ thì tin kính và đáng được tôn vinh.

⁴⁴ Nhưng tôi tin rằng, chẳng hạn như những Ngày Mẹ, như thế này, là một cái vọt, kiếm được rất nhiều tiền từ hoa và các thứ. Nhưng ngày của mẹ nên là mỗi ngày. Đừng gởi cho mẹ một bó hoa vào Ngày của Mẹ, nhưng hãy yêu bà và chăm sóc bà ba trăm sáu mươi lăm ngày và đêm, suốt cả năm. Nhưng, dĩ nhiên, thế giới thương mại nắm giữ to lớn trong những việc như thế này, và nó—nó—nó hạ thấp phẩm giá người mẹ.

“Ồ, à, Ngày của Mẹ vừa rồi, tôi đã gửi cho bà một bó hoa.”

⁴⁵ Bà sẽ cảm kích, nhiều hơn nữa, nếu chỉ ngồi xuống và nói chuyện với bà chỉ một chút xíu, viết cho bà một hàng, vổ nhẹ vào vai bà, hôn bà trên má, nói với mẹ rằng bạn yêu bà. Điều đó sẽ thích hợp rất nhiều hơn tất cả những bông hoa mà bạn có thể mua từ người bán hoa. Đúng thế.

⁴⁶ Tôi tin rằng điều đó có trong Mười Điều Răn, Cecil DeMille quá cố, đã viết nên và đưa lên màn ảnh một trong những kiệt tác của thế giới điện ảnh. Và trước khi nó được đưa ra chiếu, hay trước khi lọt ra ngoài, Cecil DeMille đã gọi cho Oral Roberts và Demos Shakarian, và một nhóm mục sư truyền đạo Phúc âm Toàn Vẹn, và đưa họ vào phòng thu của riêng mình và trình chiếu bốn giờ về phim Mười Điều Răn, rồi hỏi ý kiến của họ về cuốn phim. Xin Đức Chúa Trời đã cho linh hồn dũng cảm của ông yên nghỉ!

⁴⁷ Và khi tôi xem phim đó, đang xem nó, và một điều đáng chú ý luôn bám lấy trong tôi. Nếu nhiều người trong anh em đã xem phim đó, đó là khi con gái vua Pha-ra-ôn...sau khi Môi-se đã khám phá mình là một—một người Hê-bơ-rơ, và ông đã quyết

định đi xuống ở giữa dân tộc mình. Và ở đó ông ngồi với người mẹ đã một thời xinh đẹp của mình, giờ đã tàn phai, với mái tóc ngã màu và khuôn mặt nhăn nheo của bà, đang ngồi trong chiếc ghế dựa cũ; một bà mẹ điển hình. Và con gái Pha-ra-ôn đi vào. Và ông nói, “Dù sao đi nữa, con là con của ai?”

48 Rồi khi việc đó được mang ra ánh sáng, rằng Giô-kê-bết là mẹ ruột của ông. Con gái Pha-ra-ôn, với lớp sơn bên ngoài và đại loại như vậy, và hết thảy đều là sự sắp đặt; nàng nói, “Nhưng, nhìn xem! Nó có thể là con của người, nhưng,” nàng nói, “ta cho nó sự giàu có và huy hoàng. Người có thể cho nó không gì ngoài việc cho bú.”

49 Nhưng người mẹ có tuổi mái tóc hoa râm nói, “Nhưng tôi cho nó sự sống.” Điều đó làm nên sự khác biệt. “Tôi đã cho nó sự sống.” Đức Chúa Trời cho ông Sự sống Đời đời. Đúng làm sao, người mẹ!

50 Đôi khi người ta nói với tôi, hầu hết trong các chiến dịch của tôi, tôi “không ngừng giảng về sự sống lại.” Và tôi đọc một đoạn trích sáng nay, chương 15 câu 4 của Sách Cô-rinh-tô Nhất, về sự sống lại.

51 Nhưng, anh em thấy, cách người ta nhớ mẹ ngày nay, là một bình hoa đặt bên cạnh một bà già, người già và không thể đứng dậy, có lẽ, và yếu đuối, tóc bạc, và da nhăn nheo, và đang ngồi trong chiếc ghế bành. Điều đó khá đúng. Nhưng tôi muốn lấy đề tài của tôi và vẽ ra cho anh chị em một bức tranh khác về người mẹ là gì.

52 Có người nói, “Anh giảng quá nhiều về sự sống lại. Hầu hết mọi Sứ điệp đều có điều gì đó về sự sống lại.”

53 Ồ, chắc chắn rồi. Đó là—đó là nơi yên nghỉ đời đời chủ yếu của Phúc âm. Cho dù Ngài đã làm gì, nếu Ngài không sống lại từ cõi chết, thế thì tất cả điều đó thành vô ích. Điều đó, đối với tôi, chứng minh Ngài là Đức Chúa Trời. Chứng minh mọi điều tuyên bố mà Ngài đã đưa ra; sự sống lại! Và nó cũng là nơi yên nghỉ của linh hồn. Nó là điểm khởi đầu. Đó là mào triều thiên của sự an ủi chúng ta.

54 Và khi chúng ta thấy Ngài đã sống lại từ kẻ chết, điều đó đặt chúng ta, với áo giáp Phúc âm, ở trước chiến trận, nhận lấy chỗ, để chiến đấu. Vì, chúng ta biết Ngài đã phán, “Kẻ nào vì Ta mà mất sự sống mình sẽ tìm thấy nó lại.”

55 Và tôi nghĩ nó là lễ dâng quang vĩ đại của Phúc Âm Toàn Vẹn, là sự sống lại, và những lời hứa Thiên liêng của nó, và sự an ủi mà nó đem lại cho những ai tin vào điều đó. Vì, nó hứa sự kết hợp vĩ đại của sự liên kết chúng ta lại với nhau lần nữa. Nó hứa, và sự—sự tàn lụi của mọi tội lỗi. Nó hứa sự biến mất của tất cả các dị tật, tất cả những đau khổ mà chúng ta đã làm trong đời này, đã phải trải qua, trong cuộc sống này. Nó hứa, và sự biến mất về tất cả của nó. Nó hứa rằng ngay cả sự chết sẽ không còn sự nắm giữ của nó nữa, và chúng ta sẽ sống lại trong sự giống như Chúa Jêsus. Vì thế, theo ý tôi, sự phục sinh là vĩ đại nhất trong tất cả những lời hứa về những việc của lời Kinh Thánh. Đó là nơi nó đã đóng ấn nó.

56 Và lễ Phục sinh vừa qua, khi tôi đang giảng về năm điều của:

Sống, Ngài yêu tôi; chết, Ngài đã cứu tôi;
 Chôn, Ngài mang tội tôi đi cách xa;
 Nhưng, sống lại, Ngài xưng công bình nhưng
 không mãi mãi.

57 Đó là Ngày dành cho tôi, Ngày quan trọng đó trong các ngày! Và để thấy điều đó sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với tất cả chúng ta, trong sự phục sinh, khi chúng ta lao khổ và chờ đợi Ngày phước hạnh đó trong các ngày!

58 Nó cho chúng ta lời hứa rằng một ngày nào đó những bà mẹ đau ốm, yếu đuối, tóc bạc, kiệt sức này sẽ được biến đổi. Không chỉ mẹ sẽ ngồi đó, một mình, mà cả gia đình cùng ngồi với mẹ.

59 Và đó sẽ là ngày tuyệt vời biết bao! Thật đó sẽ là một thời giờ tuyệt vời biết bao, khi chúng ta ngược lên nhìn những khuôn mặt của những người mà chúng ta rất yêu quý! Thật khác hẳn biết bao vào buổi sáng đó, khi chúng ta sẽ gặp những người thân yêu của mình, và—và nhìn xem họ sẽ ra sao lúc đó! Tất cả những phiền não sẽ được cất đi. Tất cả những vết sẹo của sự đau khổ sẽ được xóa nhòa. Không còn đôi má tái xanh của sự chết. Không

còn những giọt nước mắt. Sự sống lại hứa hẹn tất cả những điều này. Sẽ không có đám tang nào nữa. Không còn sự vuốt ve má em bé, giống như một cục đá nữa; mà người lo tang lễ đã ướp xác, và đẩy ra ngoài và tô vẽ, và vân vân, để trông có vẻ tự nhiên. Điều đó sẽ không bao giờ cần thiết, ở đó nữa.

⁶⁰ Rồi tôi nghĩ đến khi chúng ta nhìn thấy họ đứng nơi xa đó, những người thân yêu của chúng ta, các bà mẹ của chúng ta, bà con của chúng ta, tất cả bạn bè của chúng ta; và thấy họ trong thân thể bất tử của họ, thân thể thuộc về trời của họ; nhìn xem tính cách của họ, xem cách chính họ cư xử thấm nhuần sự dịu dàng và bình tĩnh đó, không còn sự lo lắng bức dọc hay là tâm trạng thất vọng. Thấy họ đang đứng trong sự giống như Chúa Jêsus, đó sẽ là một ngày tuyệt vời.

⁶¹ Và mỗi một người trong chúng ta, trong trí mình đang thấy trước và ước ao cho giờ yên ủi đó, khi chúng ta gặp họ. Mỗi người đang nghĩ về người thân yêu của mình, có lẽ mẹ họ đã qua đời. Và thật là ngày tuyệt vời, khi anh chị em gặp lại bà! Và với cha, và với anh em, và với...tất cả những người yêu thương, sẽ là một ngày tuyệt vời biết bao!

⁶² Tôi cũng đang nghĩ, ngay bây giờ. Tôi đang nghĩ về gia đình tôi, nó sẽ là gì đối với tôi vào Ngày đó.

⁶³ Tôi đang nghĩ rằng, vào buổi sáng phục sinh đó, có lẽ người đầu tiên đến gặp tôi sẽ là bé Sharon của tôi. Không, nó sẽ không bị run. Con quỷ đó không thể vào nơi đó. Chứng viêm não không còn có thể chạm vào Xứ đó. Nó sẽ không vẫy tay chào tạm biệt với tôi. Đôi mắt xanh, nhỏ bé kia sẽ nhảy múa khi nó dang tay ra trước và la lên, “Bố ơi!” Tôi sẽ vui mừng thấy nó, biết rằng nó sẽ không bao giờ chết lần nữa; biết rằng tất cả điều đó chấm dứt, là lý do tôi giảng sự sống lại rất đanh thép.

⁶⁴ Rồi tôi sẽ gặp mẹ của nó, mẹ của Billy, con trai tôi. Và tôi có nhiều kỷ niệm đọng lại ngay ở đó. Tôi còn nhớ khi tôi đưa nàng lên; hay là Ông Combs, ở phía trên đây, đã đưa nàng đi chuyển cuối cùng, và tôi đã đi theo nàng, trong một chiếc xe hơi. Khi chúng tôi đi bộ xuống Phố thứ Bảy, ngay ở đó; Billy, mới mười tám tháng tuổi.

⁶⁵ Cách mà họ đã mang nó ra đường, và để nàng nhìn thấy nó. Và nàng nằm khóc, và nhìn đứa con bé bỏng của mình, nhưng nàng không thể đến gần nó được.

⁶⁶ Và rồi trên đường đi xuống, người lo việc tang lễ đi theo và xuống—xuống—xuống Phố thứ Bảy. Mẹ ở đây đang chăm sóc nó vào thời điểm đó. Và nó đang đứng ngoài sân, với một chiếc quần ngắn cũn cỡn, và một chiếc mũ lưỡi trai nhỏ màu đỏ được kéo ngang trên đầu. Và khi người mẹ đó, nằm trên chiếc cũi đó, ở phía sau xe cấp cứu đó, nhìn tôi, khi nàng nhìn thấy đứa con của mình đang đứng trong sân, biết rằng nàng đang đi chuyển xe cuối cùng của mình; nàng ngồi bật dậy trên giường và la lên, đưa cánh tay xương xẩu ra, để ôm con nàng trong sân. Nhưng nàng không thể có nó được.

⁶⁷ Ồ, nó là niềm vui của nàng trong ngày ấy. Không, nàng sẽ không có đôi tay xương xẩu nữa, cũng không có đôi má hõm xuống nữa. Nhưng nàng sẽ đứng trong vẻ đẹp thân thể thuộc về trời của một nữ hoàng Thiên đàng, và của người mẹ. Đôi mắt đen của nàng, đen như cánh quạ, sẽ long lanh vui mừng. Nàng sẽ không gặp cả người xuống ở trên đó; nơi mà, con quỷ lao phổi sẽ không bao giờ đi vào Xứ đó. Nhưng, bất tử, sẽ đứng trong sự giống như Ngài.

⁶⁸ Rồi, tôi nghĩ, người kế tiếp đến gặp tôi sẽ là Edward, người mà chúng ta gọi là “Humpy,” vì một cái tên ngắn gọn. Anh là người đầu tiên trong chín mắt xích to lớn, mắt xích của gia đình Branham. Anh là mắt xích đầu tiên bị phá vỡ; em trai kế tiếp tôi. Tôi sẽ thấy Edward chạy đến với tôi. Tuy nhiên, cậu ấy đã chết khi còn là một thanh niên, mười chín tuổi. Và khi đó tôi nắm tay anh, tôi chắc rằng chúng tôi sẽ có nhiều điều để nói về, về thời niên thiếu, bởi vì chúng tôi ở chung phòng. Chúng tôi gắn bó với nhau. Cậu ấy để tôi mặc đồ của mình, và—và—và những thứ khác, như anh em ruột thường làm. Sẽ vui thích biết bao khi gặp lại cậu ấy.

⁶⁹ Và tôi sẽ nghe cậu ấy nói điều gì như thế này, “Anh có nhận được tin nhắn của em không, Bill? Anh đang làm việc trên một trại nuôi gia súc, vào lúc em đang đi khỏi trái đất. Nhưng trong

bệnh viện, em đã gọi về lời, ‘Hãy nói với Bill mọi chuyện đều ổn thỏa.’”

Tôi sẽ rất vui để nói, “Có, anh có nhận được lời của em, trên thảo nguyên.”

70 Rồi, tôi cho rằng, người tiếp theo sẽ đến là bố tôi. Ông là người kế tiếp đã đi, và...Không.

71 Tôi nghĩ Charles là mắt xích kế tiếp, người em trai. Cậu ấy bị tai nạn ô-tô khi còn nhỏ. Cậu ấy luôn luôn đắp thuốc chân phải, khi bước đi. Nhưng, anh em biết đấy, khi tôi thấy cậu ấy, cậu ấy sẽ không kéo lê chân đó nữa. Nó sẽ không còn lê chân nữa, sẽ đứng trong sự huy hoàng của một chàng trai trẻ.

72 Và cậu ấy sẽ nói với tôi, điều gì đó như thế này, khi cậu ấy mỉm cười. Cậu ấy sẽ nói, “Vâng, Bill, không có tai nạn ở trên đây. Và em nhớ vào đêm trước khi em bị tai nạn ô tô, anh đã nói chuyện với em, đứng trong cổng tò vò của ngôi nhà nhỏ khiêm tốn của chúng ta,” và tôi đang nhìn lên trên đỉnh của nó, ngay bây giờ. “Anh đã nói với em về Chúa, chỉ trong vài giờ trước khi đi. Và anh đã ở trên bục giảng khi em lìa đời.”

73 Rồi sẽ đến bố. Ồ, tôi có thể nhìn thấy ông. Mặc dù ông cho tôi nhiều trận đòn nặng nề, nhưng thật chính xác là những gì tôi cần, nhưng tôi sẽ thấy mái tóc đen gọn sóng, rục rờ hơn bao giờ hết vào ngày hôm đó. Và ông sẽ nhìn tôi, và nói, “Con trai của ta, con biết đấy, Bố sẽ không bao giờ đứng dậy khỏi bàn ở đây nữa, đói, hãy để con cái ăn, vì ở đây chúng ta rất sung túc. Không bao giờ có sự thiếu thốn ở đây.”

74 Để thấy ông sẽ đi làm, và năm mươi hay bảy mươi lăm xu một ngày, và rồi đứng lên khỏi bàn để con cái có thể ăn, rồi lại đi làm việc. Và ông đã làm việc quá cực đến nỗi áo sơ-mi của ông bạc màu phía sau lưng, và mẹ sẽ lấy kéo cắt nó ra.

75 Tôi sẽ nghe ông nói điều gì đó như thế này, “Bill, con còn nhớ đêm đó con và Anh George đến cầu nguyện cho bố khi bố sắp đi không? Con biết đấy, bố đã nói với mẹ rằng có hai Thiên sứ mặc đồ trắng đang đứng ở giường, và một sứ giả màu đỏ đứng ở chân. Và sứ giả màu đỏ đang cố gắng đem bố đi, nhưng Thiên sứ áo trắng đứng ở giữa. Cuối cùng họ mang bố về Nhà.”

⁷⁶ Rồi người kế tiếp cũng đi, hay đã qua đời, sẽ là Howard. Tôi sẽ gặp Howard; khi chúng tôi ở chung phòng với nhau trên khắp các vùng đất, mọi nơi; được kêu gọi để làm một mục sư; nhân cách tuyệt vời, nhưng các cộng sự của cậu ấy đã cản trở cậu ấy. Lần nói chuyện cuối cùng mà tôi có với cậu ấy, cậu ấy nói, “Khi em đi, Bill...”

⁷⁷ Tôi—tôi thấy cậu ấy sắp đi, bằng một khả tượng, khoảng bốn năm trước khi cậu ấy đi. Đã nói với cậu ấy tôi thấy Bô đánh dấu vào ngôi mộ của cậu ấy và nói đó là người kế tiếp.

⁷⁸ Và cậu ấy nói, “Có một việc em cần anh làm cho em.” Cậu ấy nói, “Em đã làm rối tung cuộc đời mình. Em đã làm đám cưới và mọi chuyện. Em—em không biết điều gì đã xảy ra.”

Tôi đã nói, “Em có tin Ngài không, Howard?”

⁷⁹ Cậu ấy nói, “Vớ tất cả điều đó trong em, em tin Ngài.” Khoảng hai hay ba ngày trước khi cậu ấy ra đi, cậu ấy đã làm hòa với Đức Chúa Trời, với Anh Neville cùng những người khác ở đó. Và cậu ấy nói, “Có một điều tôi muốn anh làm. Khi tôi đi, Bill, hãy để họ hát cho tôi nghe bài, *‘Ngài Sẽ Hiểu, Và Phán, “Tốt lắm.”*”

⁸⁰ Tôi tin, trước khi tôi bắt tay Howard, tôi sẽ nghe cậu ấy dừng lại và nhìn tôi, và nói, “Bill, Ngài đã hiểu.”

⁸¹ Sau đó, sẽ đến Anh Seward, Anh Frank Broy, Anh George DeArk.Ồ, sự sống lại có ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Tôi đang mong đợi vào giờ đăng quang tuyệt vời đó. Và khi Ánh Sáng bắt đầu tỏa ra, “Chúng ta sẽ thấy như chúng ta được biết.” Chúng ta sẽ hiểu, và—và chúng ta sẽ nhớ những người quen của chúng ta và những—những người đã có ở đó.

⁸² Và—và nhiều, sẽ có nhiều người ở đó mà chúng ta đã thậm chí không nghĩ sẽ ở đó. Vì, anh em biết, chính là vào lúc đó, mà tôi tin rằng “bánh mà chúng ta đã liệng trên mặt nước khó khăn của loài người, sẽ trở lại với chúng ta vào Ngày ấy.” khi chúng ta thấy ảnh hưởng của việc làm chứng của mình, với nhiều người mà chúng ta đã không hiểu hành động của họ hướng về Nó, sẽ có thể ở đó. Thật sẽ là một Ngày tuyệt diệu!

⁸³ Và rồi, cũng vậy, những hạt giống mà chúng ta đã gieo, thậm chí không nghĩ rằng chúng sẽ ra sao, nhưng chúng đang ở đây.

Chúng sinh ra những trái quý báu, và chúng ta sẽ thấy họ vào Ngày đó, những con người yêu thương bướng bỉnh và những người bà con.

⁸⁴ Và tôi nghĩ về hàng nghìn người mà tôi đã thấy trở lại đạo, vâng, thành hàng triệu bây giờ, đang diễn ra, và chức vụ của họ là gì.Ồ, sẽ mất nhiều hơn là một sự sống lại. Sẽ mất thời gian Đồi đồi, để đi xung quanh, bắt tay và tìm thấy những điều mà tôi không biết bây giờ.

⁸⁵ Sẽ có những bà mẹ tóc bạc già nua ấy, mà anh chị em đang cài hoa trắng cho ngày hôm nay, mà sẽ nhìn thấy anh chị em, và họ sẽ xinh đẹp. Không còn tượng trưng bằng một bình hoa, hay số hình ảnh của người già tóc bạc nữa; nhưng trong sự giống như và đẹp đẽ của sự sống lại, họ sẽ đứng trong sự giống như Đấng Christ, trong thân thể thuộc về trời, trẻ và đẹp mãi mãi. Chắc chắn, đó là sự yên nghỉ. Đó là Ngày của mẹ mà tôi đang chờ đợi. Đó là lễ đăng quang. Không phải đăng quang trên ve áo nhưng lễ đăng quang cho linh hồn, vì Đức Chúa Trời đã biến đổi bà!

⁸⁶ Tôi nghĩ về mẹ của tôi, già yếu, và run rẩy vì bệnh bại liệt. Bà sẽ không còn run rẩy vào Ngày ấy. Lúc đó sẽ khác hẳn. Và Ánh Sáng vĩ đại đó bắt đầu lan rộng ra, khi chúng ta bắt đầu nhìn quanh, và vòng tròn vĩ đại đó sẽ trở nên càng lúc to lớn hơn và vĩ đại hơn và vĩ đại hơn. Hết thấy đều đang phản chiếu sự đến gần của Chúa Jêsus. “Và sau một lát,” như một bài hát đã nói, “và cuối cùng tôi sẽ thấy Chúa Jêsus.”

Ngài sẽ đang chờ đợi tôi, Chúa Jêsus, rất nhân từ và chân thật.

Trên Ngai đẹp đẽ của Ngài, Ngài sẽ chào đón tôi về Nhà

Sau khi qua hết đời này.

⁸⁷ Rồi khi chúng ta thấy Ngài, và chúng ta sẽ không như là chúng ta bây giờ. Chúng ta sẽ—chúng ta sẽ biết cách yêu Ngài nhiều hơn nữa. Chúng ta sẽ không trở lui với sự sợ hãi tầm thường; bởi vì, chúng ta sẽ giống như Ngài.Ồ, lúc đó Ngài sẽ người bà con thân thuộc với chúng ta hơn là Ngài lúc này. Chúng ta sẽ hiểu Ngài nhiều hơn. Bởi vì, chúng ta đang ở rất xa, trong thân thể phàm trần này; lúc ấy chúng ta sẽ có một thân thể

giống như thân thể vinh hiển của Ngài. Chúng ta sẽ biết cách thờ phượng Ngài. Và khi ấy chúng ta thấy những gì Sự Hiện Diện của Bản Thể Ngài đã làm cho chúng ta, đã thay đổi chúng ta; già thành trẻ, loại bỏ tất cả những gì méo mó biến dạng. Ô! Lúc đó chúng ta sẽ hiểu tại sao quyền năng Ngài đã chữa lành chúng ta.

⁸⁸ Những câu hỏi thường có trong tâm trí chúng ta, “Làm thế nào Ngài có thể làm điều đó? Điều gì sẽ xảy ra với *điều này?*” Bằng cách nào đó, một cách màu nhiệm, tất cả chúng sẽ biến mất. Những nút thắt trong tâm trí chúng ta, “Nó sẽ là cái này? Làm thế nào điều đó có thể?” Bằng cách nào đó, hoặc cách khác, những ngón tay uy nghi sẽ gỡ rối, tháo gỡ những nút thắt đó, và tất cả sẽ biến thành một vương miện lớn của tình yêu thương.

⁸⁹ Lúc đó chúng ta sẽ thấy Ngài. Lúc đó chúng ta sẽ được giống như Ngài. Lúc đó chúng ta sẽ thờ phượng Ngài. Rồi chúng ta sẽ thấy mẹ như Đức Chúa Trời muốn.

Mẹ sẽ không trọn vẹn Ở đó nếu không có gia đình bà.

⁹⁰ Bởi vì giờ phút vĩ đại nhất của cả đời bà là được thấy con cái ngồi chung quanh bàn, và tất cả chúng đều mạnh khỏe và hạnh phúc; và—và thấy bà rót cà-phê, hay làm bất kỳ điều gì khác, và chuẩn bị bữa ăn tối, mẹ và cha ngồi xuống. Ô, đó là thì giờ hạnh phúc trong cuộc đời của mẹ, thấy tất cả con cái mình ở nhà.

⁹¹ Bây giờ, đừng bỏ lỡ, đừng bỏ lỡ Ngày đó. Hãy để mắt xích vĩ đại của gia đình anh chị em được móc vào nhau bằng sự nối kết, từng cái với nhau. Hãy để mọi cái đều hoạt động. Rồi khi chúng ta ngồi xuống cùng gia đình và những nhóm của chúng ta, ở bên kia chiếc màn Vĩnh cửu, thật sẽ là một Ngày tuyệt diệu biết bao! Lúc đó chúng ta sẽ hiểu.

⁹² Chính Ngài đã hứa điều này, trong Khải Huyền 1, nơi Nó nói, rằng, “Một thanh gươm hai lưỡi đi ra từ miệng Ngài.” “Ngài được gọi là Lời của Đức Chúa Trời.” Và cũng chính môi miệng đó, mà đã phán, “Ta là Đấng đã chết, mà sống lại; và từ nay Ta sống đời đời.” Từ môi miệng đó, trong Thánh Giảng 6, ba mươi—...nói điều này, rằng, “Ta sẽ không làm mất một người nào, nhưng Ta sẽ làm cho họ sống lại ở ngày sau rốt.” Là Ngài đã thực hiện lời hứa đó; cũng cùng môi miệng quý báu đó. Ngài là Đấng cứu chúng ta,

Đấng chữa lành chúng ta, Đấng đã cứu chuộc chúng ta, và Đấng sẽ khiến chúng ta sống lại vào ngày sau rốt.

⁹³ Nếu bạn là mắt xích yếu đuối nhỏ bé mà đã tách ra khỏi sự sum họp gia đình vĩ đại này vào Ngày đó, cầu mong Đức Chúa Trời trên Trời, sáng nay, bằng một cách màu nhiệm nào đó, làm sáng tỏ những nút thắt nhỏ đang trói buộc trong tâm trí bạn, và bày tỏ cho bạn biết tình yêu thương mà Ngài dành cho bạn, và mong bạn đến một cách êm dịu hầu việc Ngài.

Trong khi nghĩ về những điều này, chúng ta hãy cầu nguyện.

⁹⁴ Ngay trước khi chúng ta cầu nguyện, và anh chị em cúi đầu, tôi sẽ hỏi anh chị em. Anh chị em có muốn, vào Ngày của Mẹ này, tái dâng hiến lần nữa đời sống mình cách mới mẻ cho Ngài, hân hoan chờ đợi sự phục sinh đó không? Mời anh em giơ tay lên với Ngài? Trong khi mọi người... Cầu Đức Chúa Trời ban phước cho anh chị em.

⁹⁵ Có bạn nào là tội nhân đang có mặt ở đây giờ này, muốn nói, “Ôi Đức Chúa Trời, con chưa móc chính mình vào sợi xích đó. Con là người vắng mặt sẽ không có ở đó khi mẹ đi tìm chung quanh khắp miền Vinh hiển. Con sẽ không được ở đó, vì con chưa bao giờ làm hòa với Đức Chúa Trời. Con không có hi vọng về Sự sống Đời đời trong con. Nhưng hôm nay con—con muốn làm điều đó?” Mời bạn giơ tay lên nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham, vào lúc này. Tôi muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện, vì tôi có những người thân yêu ở bên kia biển, biển Sự Sống, và tôi muốn gặp họ?” Hãy đưa tay lên.

⁹⁶ Hay người nào đó sa ngã, và muốn trở về vào ngày này, và nói, “Lạy Chúa, con xin tái dâng chính đời con lần nữa cho Ngài; xin đến để làm mới lại giao ước của con với Ngài,” mời bạn giơ tay lên?

⁹⁷ Lạy Cha Thiên Thượng của chúng con, khi ngày đó đang đến gần, chúng con ngày hôm nay gần với sự kiện trọng đại đó hơn ngày hôm qua. Và chúng con thật sự buộc phải, thấy điều này được biểu hiện, mỗi năm.

⁹⁸ Như dân chúng thường lên Giê-ru-sa-lem vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, và để làm sạch đền tạm và nơi thiêng liêng, và—và dâng

của lễ chuộc tội; mỗi năm để nhắc nhở họ, khi chiêm con bị giết ở ngoài đó, điều đó sẽ đến lúc mà Chiên Con của Đức Chúa Trời sẽ chết, để chia cách với tội lỗi. Mỗi lần một chú chiêm nhỏ kêu lên, và máu rảy ra trên tay họ, họ được nhắc nhở rằng sẽ có lúc khi Chiên Con của Đức Chúa Trời, sẽ kêu khóc, “Ê-li, la-ma...? Ê-li, la-ma...?” tại thập tự giá.

Con cầu nguyện, lạy Đức Chúa Trời, rằng khi chúng con nhìn ngày hôm nay và thấy rằng...

⁹⁹ Cách đây vài tuần, trước khi rời buổi hầu việc Ngài, để đến California, Indiana này nằm trơ trọi và chết, và dường như, không có sự sống. Những bông hoa đã tàn vào mùa thu năm ngoái. Những chiếc lá đã rụng khỏi cây. Và nhựa sống ở trong cây đã chết đến tận gốc rễ, và mọi thứ đã chết.

¹⁰⁰ Nhưng có một mùa khi mặt trời bắt đầu tỏa sáng theo một cách khác. Cùng một mặt trời đó mà đã tỏa sáng trong suốt mùa đông, nhưng các yếu tố đã thay đổi và nó tỏa sáng khác nhau. Và bằng sự chiếu sáng của mặt trời, với sự trợ giúp của những yếu tố này, sự sống bùng dậy, khắp mọi nơi. Những chiếc lá lại trở về cây. Chiếc lá...Sự sống mà đã rời khỏi chiếc lá, và chiếc lá đã rụng xuống, nhưng sự sống đã đi vào trong lòng đất; nó đã trở lại trong vẻ đẹp mới, trong sự huy hoàng của tuổi trẻ. Bông hoa đã từ bỏ hương thơm của nó—của nó, đã từ bỏ vẻ đẹp rạng rỡ của nó và rơi vào trái đất; sinh ra, nảy nở trở lại trong tuổi thanh xuân của nó, với một hương thơm mới.

Chúng con được nhắc nhở về điều gì, Chúa ôi, vào những giờ này?

¹⁰¹ Và thế gian từ một bãi sa mạc trống trải, ẩm đạm, trở nên một vườn địa đàng của vẻ đẹp, và những con ong, cùng những chú chim đang hót, mọi vật vui tươi, và cây cối đang—đang nở đóa trong những làn gió nhẹ của mùa xuân ấm áp. Sự ấm áp và niềm vui lại có trên trái đất, vì mặt trời, s-u-n.

¹⁰² Nhưng một ngày nào đó, C-o-n sẽ đến với sự chữa lành trong đôi cánh của Ngài, và những đời sống nhỏ bé kia đã ẩn giấu như nhựa trong cây, trong lòng đất, giống như sự—sự sống trong hạt

giống của bông hoa, nó sẽ làm cho nó trở nên mới mẻ lại, không bao giờ tàn lụi. Ồ, chúng con cảm ơn Ngài vì điều này biết bao!

103 Và có rất nhiều, nhiều bàn tay đã giơ lên sáng nay, vì họ biết rằng bên kia bức màn ở đó, có điều gì đó. Họ mong mỗi được gặp mẹ. Họ mong mỗi được gặp lại những người thân yêu và người quen của họ, và khám phá tất cả những bí ẩn này, bằng cách nào chúng đến đây, và xuyên qua thời gian. Tất cả đều đặt phía sau bức màn ẩn giấu đó. Và một ngày nào đó Ngài sẽ đến. Và họ đã giơ tay lên; họ—họ—họ—họ muốn được chắc chắn, Chúa ôi. Họ đang làm mới lại chính mình lần nữa, và con cũng vậy. Bây giờ xin giúp chúng con, Chúa ôi. Xin làm mới lại đức tin của chúng con và sức mạnh của chúng con.

104 Và khi chúng con cảm thấy sự đến gần của Chúa. Và bốn mươi năm qua, đã bùng phát ra một ngũ tuần mới trên đất. Thánh Linh bắt đầu bày tỏ những sự việc. Và ở đây chúng con ở vào dấu hiệu cuối cùng ngay trước khi Ngài đến. Chúng con biết rằng sự đến của Chúa đã gần. Và chúng con thấy những người đau yếu đã được làm cho mạnh khỏe từ sự đau yếu của họ, vốn đã là bí ẩn đối với thế gian, trong hai nghìn năm, kể từ khi các sứ đồ. Nhưng ở đây nó lại đang xuất hiện, những tiên tri đang dấy lên, những Thiên sứ, những dấu kỳ phép lạ đang xuất hiện. Đó là gì? Sự phục sinh đang đến gần. C-o-n đang đến.

105 Xin để chúng con sẵn sàng, Chúa ôi. Xin để chúng con nắm chặt mọi lời hứa Thiêng liêng; không nghĩ về những nút thắt nhỏ này đã được khoa học tích lũy, và vân vân, rằng nó không thể xảy ra. Xin để họ bắt đầu làm sáng tỏ, sáng nay, bởi người bất tử... [Băng trống—Bt.] ...khi Ngài làm cho rung động phía bên kia Lời Kinh Thánh của Đức Chúa Trời là, như một nhạc cụ có hòa âm hay, để hát theo nhịp điệu, “Ta là Đấng đã chết, và còn sống mãi mãi.” “Còn ít lâu, và thế gian sẽ không thấy Ta nữa; tuy nhiên các người sẽ thấy Ta.” “Vì Ta sẽ ở cùng các người, ở ngay trong các người, cho đến tận thế.” “Và sẽ xảy ra trong những ngày sau rốt, Đức Chúa Trời đã phán, rằng Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt; những dấu kỳ và phép lạ; những người già cả sẽ thấy chiêm bao, và những người trai trẻ sẽ xem sự hiện thấy,” dấu hiệu của cơn mưa cuối mùa và thời gian kết thúc. Xin để điều đó được

cảm nhận giữa chúng con, sáng nay, Chúa ôi, và xin cho đức tin của chúng con được vững chắc. Vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

NGÀY CỦA MẸ VIE59-0510M

(Mother's Day)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào Ngày của Mẹ, sáng Chúa nhật, ngày 10 tháng Năm, năm 1959, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org